

Before the coffee gets cold

meulenhoff.nl

Toshikazu Kawaguchi

Before the coffee gets cold

Voordat de koffie koud wordt

ROMAN

Vertaald uit het Japans door Maarten Liebrechts

MEULENHOF

Het Expertisecentrum Literair Vertalen faciliteerde bij deze vertaling een mentoraat van Luk Van Haute.

Eerste druk 2020

Twaalfde druk 2024

ISBN 978-90-290-9997-4

ISBN 978-94-023-2335-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Kōhii ga samenai uchi ni*

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Yoko Matsumoto

Auteursfoto: © Courtesy of Sunmark Publishing

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2015 by Toshikazu Kawaguchi. Originally published by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan.

© 2020 Nederlandse vertaling Maarten Liebrechts en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Dutch translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc., through InterRights Inc., Tokyo, Japan and Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Over een bepaalde zitplaats, in een zeker koffiezaakje, in een zekere wijk, bestaat een mysterieuze stadslegende. Naar verluidt kun je je, als je op die plaats gaat zitten, en alleen zolang je op die plaats zit, naar een tijdstip naar wens verplaatsen.

Er zijn echter vervelende, ontzettend vervelende regels.

1. Ook al reis je naar het verleden, je kunt geen mensen ontmoeten die dit koffiezaakje nog nooit hebben bezocht.
2. Door terug te keren naar het verleden zal de werkelijkheid niet veranderen, hoezeer je je ook inspant.
3. Er zit een vaste klant op de plek waarvandaan je terug naar het verleden kunt keren. Je kunt pas gaan zitten als die klant opstaat.
4. Als je eenmaal terug in het verleden bent, kun je niet van je plek weggaan.
5. Je kunt slechts terugkeren naar het verleden vanaf het moment dat je kopje koffie is ingeschonken, totdat die koffie koud is geworden.

En dit zijn nog niet alle vervelende regels.
Evengoed brengen ook nu nog klanten die van
deze stadslegende gehoord hebben een
bezoek aan dit koffiezaakje.

De naam van het koffiezaakje? ‘Funiculì Funiculà’.

Zou jij na na het horen van al deze regels nog steeds
naar het verleden terug willen keren?

Dit is het verhaal van vier hartverwarmende wonderen
die in dit mysterieuze koffiezaakje plaatsvonden.

I

GELIEFDEN

Over een vrouw die brak met
haar vriend met wie ze had
overwogen te trouwen

‘Het is tijd, dus ik moet maar eens gaan,’ mompelt de man ontwijkend, waarna hij reikend naar zijn rolkoffertje opstaat.

‘Eh?’

De vrouw kijkt verward omhoog naar het gezicht van de man. Ze heeft hem met geen woord horen reppen over ‘uit elkaar gaan’. Maar haar vriend, met wie ze al drie jaar samen was, had haar uitgenodigd voor een belangrijk gesprek, waarin hij haar plots vertelde dat hij voor werk naar Amerika vertrok. Bovendien zou hij over een paar uur al weggaan. Ze hoefde het woord ‘uit’ niet te horen om daaruit op te maken dat het ‘belangrijke gesprek’ een ‘afscheidsgesprek’ was. Ze had ten onrechte aangenomen dat dit gesprek over trouwen zou gaan, wat haar valse hoop had gegeven.

‘Wat?’ vraagt de man op zijn beurt, zonder de vrouw aan te kijken.

‘Kun je me het fatsoenlijk uitleggen?’

De vrouw zet hem onder druk met de dwingende toon waar hij juist zo’n hekel aan heeft.

Het koffiezaakje waar de twee zitten te praten bevindt zich in een kelder en heeft dus geen ramen. De verlichting bestaat slechts uit zes schemerlampen aan het plafond en één muurlamp naast de ingang. Daardoor kun je in het zaakje in sepia slechts met behulp van een klok dag en nacht van elkaar onderscheiden.

Er hangen drie grote vintage wandklokken in de zaak. Maar de wijzers van de klokken geven elk een andere tijd aan. Klanten die dit koffiezaakje voor het eerst bezoeken weten niet of dit opzettelijk is of dat de klokken kapot zijn. Het komt erop neer dat je de tijd op je eigen horloge zult moeten aflezen.

Dit geldt ook voor de man.

Wanneer hij de tijd van zijn polshorloge afleest, steekt hij zijn onderlip een beetje naar voren en krabt ondertussen aan zijn rechterwenkbrauw. Vol ongenoegen kijkt de vrouw hem aan en zegt op dramatische toon: 'Waarom kijk je nou zo? Je trekt zo'n gezicht van: wat een gedoe!'

'Dat doe ik helemaal niet,' antwoordt de man schaapachtig.

'Echt wel!'

Ze kan geen kant op.

'...'

De man steekt zijn onderlip nogmaals uit, verbreekt het oogcontact met de vrouw en zwijgt.

Geïrriteerd door de laffe houding van de man zegt de vrouw: 'O, dus je wilt dat ik degene ben die het zegt?' Woedend kijkt ze de man aan en reikt naar de koud geworden koffie die voor haar staat. Dat die nu koud en alleen nog maar zoet is, maakt haar extra humeurig.

De man kijkt wederom op zijn horloge. Als hij zijn vliegtuig wil halen, zal hij dit koffietentje langzamerhand moeten verlaten. Onrustig krabt hij aan zijn rechterwenkbrauw. De vrouw ziet vanuit haar ooghoek hoe de man de tijd in de gaten houdt en zet geïrriteerd haar kopje op het schoteltje. Ze doet het zo hardhandig dat de man opschrikt van het gekletter.

Hij begint met de hand waarmee hij aan zijn rechterwenkbrauw aan het krabben was aan zijn haar te plukken.

Vervolgens ademt de man een paar keer kort diep in en uit en gaat dan rustig op de stoel tegenover de vrouw zitten. Hij heeft duidelijk niet meer de laffe houding van daarnet.

De vrouw is enigszins van haar stuk gebracht wanneer ze de veranderde stemming in het gezicht van de man waarneemt. Ze slaat haar ogen neer en probeert de man niet aan te kijken door geconcentreerd naar haar handen te staren die op haar schoot gevouwen liggen.

De man, die bang is dat hij in tijdnood gaat komen, wacht niet met spreken tot de vrouw opkijkt.

‘Luister...’

Het is niet langer het slecht verstaanbare gemompel van zojuist. Zijn stem klinkt vastberaden.

Alsnog valt de vrouw hem in de rede.

‘Ga nou maar,’ zegt ze quasinonchalant, met haar ogen nog altijd neergeslagen.

De vrouw die eerst om opheldering vroeg, weigert die opheldering plots. De man heeft dit niet zien aankomen en beweegt niet meer, alsof de tijd tot stilstand is gekomen.

‘Je hebt toch geen tijd meer?’

De vrouw klinkt als een zeurend kind. De man heeft een verwarde blik in zijn ogen, alsof hij niet volledig begrijpt wat ze bedoelt. De vrouw zelf is zich waarschijnlijk ook bewust van haar kinderachtige manier van praten, want ze kijkt ongemakkelijk van hem weg en bijt op haar lip.

De man staat geruisloos op van zijn stoel en spreekt de serveerster achter de bar zachtjes aan.

‘Pardon, kan ik afrekenen?’

Hij steekt zijn hand uit naar het bonnetje, maar de hand van de vrouw houdt het bonnetje op tafel.

‘Ik blijf nog, dus...’ *ik betaal*, probeert ze te zeggen, maar de man grist het bonnetje moeiteloos onder haar hand vandaan en loopt naar de kassa.

‘Ik betaal voor ons beiden.’

‘Ik zeg toch dat het niet hoeft!’

De vrouw blijft zitten en steekt haar hand uit naar de man. Maar hij kijkt haar niet eens aan, pakt een biljet van duizend yen uit zijn portemonnee en zegt: ‘Laat het wisselgeld maar zitten.’

Hij overhandigt het geld samen met het bonnetje aan de serveerster, kijkt een tel verdrietig om naar de vrouw en gaat dan weg, de rolkoffer achter zich aan slepend.

Klingeling!

‘... dat is wat er een week geleden plaatsvond,’ zegt Fumiko Kiyokawa, waarna ze voorover met haar hoofd op tafel gaat liggen, als een ballon waar je langzaam lucht uit laat ontsnappen. Ze weet het kopje koffie dat voor haar staat behendig te ontwijken.

De serveerster en de klant aan de bar, die tot nu toe zwijgend naar het verhaal van Fumiko hebben geluisterd, kijken elkaar aan.

Kennelijk heeft Fumiko hun zojuist tot in detail verteld wat zich een week eerder in het koffiezaakje heeft afgespeeld.

Fumiko had zichzelf tijdens haar middelbareschooltijd zes talen aangeleerd, en nadat ze als beste student van haar jaar afgestudeerd was aan de Waseda Universiteit, ging ze aan de slag bij een groot ICT-bedrijf in de medische sector in Tokio. Vanaf haar tweede jaar bij het bedrijf kreeg ze de leiding over een groot aantal projecten. Ze is wat men een hardwerkende carrièrevrouw noemt.

Vermoedelijk is ze vandaag onderweg van haar werk naar huis, want ze is gekleed in een alledaags zakenpak:

een pantalon met een wit overhemd waarover ze een zwart jasje draagt.

Haar uiterlijk is echter allesbehalve alledaags. Ze heeft de gelaatstreken van een filmster. Smalle lippen, scherpe contouren en prachtig glanzend halflang zwart haar, waardoor het lijkt alsof er een aureool boven haar hoofd hangt. Je kunt je haar voortreffelijke proporties zelfs door haar kleding heen makkelijk voorstellen. Ze is een schoonheid waar niemand zijn ogen van af kan houden. Alsof ze een model uit een modeblad is.

Mooi én intelligent, daar is Fumiko een sprekend voorbeeld van. Maar of Fumiko zich daarvan bewust is, is een ander verhaal.

Fumiko had de hele tijd voor haar werk geleefd. Het is uiteraard niet zo dat ze nog nooit liefde had ervaren. Het trok haar gewoon niet zo sterk aan als werk. Fumiko was dik tevreden met haar huidige baan.

Ze had de uitnodiging van menig man geweigerd, alsof ze stof van zich afsloeg, met de woorden ‘mijn grote liefde is mijn werk’.

De man over wie ze het heeft is Goro Katada. Goro is systeemingenieur en werkt net zoals Fumiko voor een medische firma, maar dan niet bij een groot bedrijf. Ze leerde de drie jaar jongere Goro twee jaar geleden kennen, toen ze tijdens een detachering aan dezelfde zaak werkten, en sindsdien is hij haar vriend. Of liever: was hij haar vriend.

Fumiko werd een week daarvoor door Goro uitgenodigd voor een belangrijk gesprek, en ze verscheen op de afgesproken plek in een elegante lichtroze jurk met daarop een beige tussenjas en witte pumps. Het spreekt voor zich dat mannen haar op straat nakeken.

Tot ze een relatie met Goro kreeg, had ze voor haar werk geleefd en daarom bezat Fumiko eigenlijk geen kle-

ding buiten de pakken die ze naar haar werk droeg. Bovendien sprak ze meestal met Goro af wanneer ze op de terugweg was van haar werk.

Maar Fumiko had 'een belangrijk gesprek' geïnterpreteerd als 'speciaal'. Vol verwachting had ze deze kleding voor de gelegenheid gekocht.

Toen ze echter bij hun eigen vertrouwde koffiezaakje aankwamen, hing er een briefje op de deur waarop stond dat ze tijdelijk gesloten waren. Dat zaakje was uiterst geschikt voor 'een belangrijk gesprek', omdat elk tafeltje in een aparte ruimte stond, en dus was de teleurstelling bij zowel Fumiko als bij Goro groot.

Noodgedwongen op zoek naar een andere geschikte plek, zagen ze een klein uithangbord in een verlaten steeg. Aangezien het koffietentje zich in de kelder bevond, hadden ze geen flauw benul hoe de sfeer binnen was, maar gecharmeerd door het feit dat de naam van het zaakje een frase was uit een liedje dat Fumiko in haar jeugd neuriede, besloten ze om maar naar binnen te gaan.

Toen ze eenmaal binnen waren, kreeg Fumiko meteen spijt. Het was er kleiner dan ze zich had voorgesteld. Er waren tafeltjes en zitplekken, maar aan de bar waren maar drie plekken en er stonden slechts drie tafeltjes voor twee personen. Oftewel, met negen klanten zat de zaak al vol. Als ze hun 'belangrijke gesprek' waar Fumiko zich zo op verheugde niet met heel gedempte stem voerden, dan zou iedereen kunnen meeluisteren. Bovendien beviel het door een gering aantal schemerlampen verlichte sepia interieur haar niet.

Een plek voor schimmige transacties.

Dit was Fumiko's eerste indruk van het koffietentje. Terwijl ze onnodig omzichtig om zich heen keek, streek ze voorzichtig neer op een stoel aan een vrij tafeltje voor twee.

In de zaak waren drie klanten en een serveerster. Aan het tafeltje helemaal achterin zat een vrouw in een witte jurk met korte mouwen stil een boek te lezen en aan het tafeltje vlak bij de ingang zat een sullige man met een open-geslagen reismagazine voor zich aantekeningen in een klein notitieboekje te maken. De vrouw aan de bar droeg een knalrood topje en een groene legging. Er hing een mouwloze *haori* over de rugleuning van haar stoel en ze had haar krulspelden nog in. Om de een of andere reden keek alleen deze vrouw met krulspelden vluchtig naar Fumiko en Goro en grijnsde. Ook terwijl Fumiko met Goro in gesprek was, lachte ze af en toe hardop wanneer ze de serveerster achter de bar aansprak.

De vrouw met de krulspelden reageert op de uitleg van Fumiko met: 'Juist.' Het is niet zo dat ze instemt. Ze zegt gewoon iets om te laten merken dat ze geluisterd heeft.

De vrouw met de krulspelden heet Yaeko Hirai. Ze is een vaste klant die dit jaar dertig is geworden en een bar in de buurt runt. Ze drinkt steevast koffie in dit koffiezaakje voordat ze naar haar werk gaat. Ook vandaag heeft ze haar krulspelden nog in, maar anders dan een week geleden heeft ze nu een geel strapless topje, een knalrood minirokje en een felpaarse legging aan.

Hirai zit in kleermakerszit op een stoel aan de bar te luisteren naar Fumiko's verhaal.

'Het gebeurde een week geleden. Je herinnert je het toch nog wel?'

Fumiko staat op en zoekt bevestiging bij de serveerster achter de bar.

‘Ja, nou...’ antwoordt de serveerster ongemakkelijk, zonder Fumiko aan te kijken.

De serveerster heet Kazu Tokita. Kazu is het nichtje van de uitbater van dit koffietentje en naast haar studie aan de kunstacademie werkt ze hier als serveerster. Ze heeft een lichte huid en een mooi gezichtje met amandelvormige ogen, maar ze bezit geen opvallende kenmerken. Als je haar één keer bekijkt en dan meteen je ogen sluit, kun je je direct niet meer herinneren wat voor gezicht ze heeft. Kort gezegd: onopvallend. Ze heeft geen présence. Aangezien Kazu het zelf maar gedoe vindt om met mensen om te gaan, heeft ze nauwelijks vrienden. Maar daar heeft ze nog nooit onder te lijden gehad.

‘En waar is je vriend nu dan?’ vraagt Hirai terwijl ze ongeïnteresseerd met haar koffiekopje zit te spelen.

‘In Amerika,’ antwoordt Fumiko en blaast haar wangen op.

‘Met andere woorden: je vriend heeft voor zijn werk gekozen?’ Hirai legt zonder Fumiko aan te kijken direct de vinger op de zere plek.

‘Helemaal niet!’ ontkent Fumiko met haar ogen opengesperd.

‘Niet? Ik heb toch gelijk? Hij is toch naar Amerika?’ antwoordt Hirai fel met een verraste gelaatsuitdrukking.

Fumiko sputtert op haar beurt verwoed tegen: ‘Was mijn uitleg van daarnet niet helder?’

‘Wat dan?’

‘Dat mijn trots me in de weg zat en ik het niet over mijn vrouwenhart kon krijgen om “niet weggaan!” te zeggen.’

‘Zeg je dat over jezelf?’ zegt Hirai, die bijna van haar stoel valt.

Zonder in te gaan op Hirai’s reactie, vraagt Fumiko aan Kazu: ‘Jij snapt het toch wel?’

Kazu lijkt een paar seconden na te denken, maar op haar manier raakt ook zij de kern: ‘Dus eigenlijk wilde u niet dat hij naar Amerika ging?’

‘Nee, natuurlijk niet, maar...’

Hirai, die geniet van het feit dat Fumiko aarzelt met antwoorden, geeft een trap na: ‘Ik snap ’t niet.’

Als Hirai in Fumiko’s schoenen had gestaan, was ze vast ter plekke in tranen uitgebarsten en zou ze ‘niet weggaan!’ hebben geroepen. Krokodillentranen uiteraard. Tranen zijn het wapen van een vrouw. Dat is de theorie van Hirai.

Fumiko richt haar glanzende pupillen op Kazu achter de bar, en doet met een ernstige blik een beroep op haar: ‘Hoe dan ook, breng me alsjeblieft terug naar die dag. Naar die ene dag een week geleden.’

Hirai hoort dit buitensporige verzoek om naar een week geleden teruggebracht te worden, en kijkend naar Kazu’s onthutste gezicht mompelt ze: ‘Dus...’

Kazu antwoordt op haar manier slechts met ‘Aha’. Verder zegt ze niets.

Enkele jaren geleden werd dit koffiezaakje beroemd door de stadslegende die vertelt dat je terug in de tijd kunt reizen.

Destijds had het Fumiko niet bijzonder veel geïnteresseerd en dus was ze het bestaan van de legende vergeten. Het was puur toeval dat ze een week geleden in dit koffietentje naar binnen was gegaan.

Gisterenavond zat ze toevallig een amusementsprogramma op tv te kijken. Toen ze de presentator bij de opening ‘stadslegende’ hoorde zeggen, keerden haar herinneringen aan dit koffiezaakje terug alsof ze binnen in haar hoofd door de bliksem getroffen was. Het waren fragmentarische herinneringen, maar de sleutelwoorden die ze zich

nog helder voor de geest wist te halen waren ‘een koffie-zaakje waar je terug kunt keren naar het verleden’.

Als ik terug kan keren naar het verleden, dan kan ik het misschien overdoen. Misschien kan ik dan nog een keer met Goro praten.

Fumiko verloor haar nuchtere beoordelingsvermogen door dit onrealistische verlangen dat maar door haar hoofd bleef spoken. De volgende ochtend ging ze zonder ook maar te ontbijten naar haar werk, waar ze zich niet leek te kunnen concentreren op haar taken en alleen maar inzat over de tijd. *Ik wil zo snel mogelijk nagaan of het waar is.* Ze liet tijdens haar werk de ene steek na de andere vallen en werd zó onoplettend dat haar collega vroeg of alles wel oké was. Tegen het einde van de werkdag bereikte Fumiko's onrust een hoogtepunt.

De treinrit van haar werk naar het koffiezaakje duurt dertig minuten. Het stuk van het dichtstbijzijnde station tot aan het koffiezaakje had ze zo ongeveer gerend. Fumiko, die naar adem snakkend binnenkwam, flapte er meteen uit: ‘Breng me terug naar het verleden!’

Kazu had haar welkomstgroet niet eens kunnen afmaken. Fumiko's energie hield aan totdat ze haar uitleg klaar had.

Nu Fumiko de reactie van de twee voor haar ziet, wordt ze echter opeens onzeker. Hirai kijkt haar alleen maar grijnzend aan en Kazu heeft een kille blik en doet niet eens moeite om Fumiko aan te kijken.

Overigens, stel dat het werkelijk mogelijk is om naar het verleden terug te keren, dan zou je verwachten dat er drommen mensen zijn. Maar de enige aanwezigen zijn dezelfde mensen als een week geleden: de vrouw in de witte jurk, de man met een opengeslagen reismagazine voor zich, Hirai en Kazu.

Fumiko vraagt lichtelijk onzeker: 'Ik kan toch terugkeren?' Ze bedenkt dat ze dat beter eerst had kunnen vragen, maar daar is het nu te laat voor. 'Of hoe zit het?'

Fumiko buigt zich over de bar naar Kazu toe.

Kazu kijkt Fumiko nog steeds niet aan en geeft een vaag antwoord: 'Nou, eh, ja...'

Maar zodra ze dit antwoord hoort, beginnen de ogen van Fumiko vurig te fonkelen. Ze zegt geen 'nee'. Het is geen nee. Fumiko's energie schiet de lucht in.

'Breng me alsjeblieft terug!' verzoekt ze met zo'n kracht dat het lijkt alsof ze over de bar heen zal springen.

'En wat ben je dan van plan als je teruggekeerd bent?' vraagt Hirai kalm, terwijl ze van haar afgekoelde koffie slurpt.

'Het overdoen!'

De ernst is in Fumiko's ogen te lezen.

'Juist,' zegt Hirai terwijl ze haar schouders ophaalt.

'Alsjeblieft!' galmt de nog iets luidere stem van Fumiko door de zaak.

Het idee om met Goro te trouwen is pas onlangs in haar opgekomen. Fumiko is dit jaar achtentwintig geworden en werd al meermaals ondervraagd door haar ouders, die in Hakodate wonen: 'Ga je nog niet trouwen?' 'Is er geen geschikte man?' Maar sinds haar vijfentwintigjarige zusje vorig jaar getrouwd is, dringen haar ouders nog meer aan en ontvangt ze één keer per week een berichtje van ze. Naast een zusje heeft ze nog een broertje van drieëntwintig, maar hij is getrouwd omdat hij iemand uit de streek bezwangerd heeft en dus blijft Fumiko als laatste over.

Ze had nooit enige haast gevoeld om te trouwen, maar het huwelijk van haar zusje heeft op zijn minst enige ver-

andering in haar bewustzijn teweeggebracht en ze is gaan denken dat ze aan Goro wel een goede huwelijkspartner zal hebben.

Hirai haalt een sigaret uit een tas met luipaardprint, en terwijl ze hem aansteekt, zegt ze zakelijk: 'Kun je het haar niet maar beter netjes uitleggen?'

'U hebt gelijk,' antwoordt Kazu emotioneel. Ze loopt om de bar heen en gaat voor Fumiko staan. Ze kijkt haar vriendelijk aan, alsof ze een huilend kind gaat troosten.

'Luister alstublieft heel goed naar wat ik ga zeggen.'

'W-wat?'

Fumiko wordt nerveus.

'U kunt terugkeren. Het is beslist mogelijk om terug te keren. Maar...'

'Maar?'

'Door terug te keren naar het verleden zal de werkelijkheid niet veranderen, hoezeer u zich ook inspant.'

Fumiko krijgt onverwachts te horen dat de werkelijkheid niet zal veranderen. De betekenis ervan dringt nog niet tot haar door en zonder na te denken reageert ze daarop met: 'Hè?'

Kalm vervolgt Kazu haar uitleg.

'Ook al vertelt u uw vriend die naar Amerika is gegaan terug in het verleden over uw werkelijke gevoelens...'

'Ook al vertel ik het hem?'

'De werkelijkheid zal niet veranderen.'

'Hè?'

Fumiko wil er niets van weten en bedekt wanhopig haar oren, maar Kazu spreekt achteloos de woorden die Fumiko het minst graag wil horen.

'Het feit dat uw vriend naar Amerika is gegaan zal niet veranderen.'

Fumiko begint over haar hele lichaam te beven. Kazu vervolgt echter stoïcijns haar uitleg.

‘Als u terug naar het verleden gaat en hem oprecht “ik wil niet dat je gaat!” zegt, dan brengt u uw gevoelens misschien wel aan hem over, maar aan de werkelijkheid verandert niets.’

Fumiko protesteert ongewild luid op Kazu’s meedogenloze woorden: ‘Dan heeft het toch geen nut?’

‘Het is zinloos om boos op haar te worden,’ wijst Hirai haar kalm terecht, terwijl ze een trek van haar sigaret neemt alsof ze verstand van zulke zaken heeft.

‘Hoezo?’ vraagt Fumiko aan Kazu met een smekende blik.

‘U vraagt me nu waarom dat zo is, maar...’ Kazu geeft bondig antwoord op de vraag van Fumiko: ‘Dat is nu eenmaal de regel.’

Bij tijdreizen in films en romans bestaat doorgaans de regel dat je eenmaal in het verleden teruggekeerd geen ingrepen mag doen die invloed hebben op de werkelijkheid. Als je bijvoorbeeld in het verleden het huwelijk tussen je ouders of hun ontmoeting in de weg zit, dan verdwijnt de aanleiding van je geboorte en zal je huidige ik vervolgens in de werkelijkheid verdwijnen.

Dit is de algemene definitie die voor de meeste tijdreizen gehandhaafd wordt en natuurlijk is Fumiko ook een van de mensen die gelooft in de definitie dat de werkelijkheid verandert als je het verleden verandert. Juist daarom wil ze terug naar het verleden en het nog eens overdoen.

Maar dat blijkt een onmogelijke droom.

Fumiko verlangt naar een bevredigende uitleg voor de ongelooflijke regel ‘door terug te keren naar het verleden zal de werkelijkheid niet veranderen, hoezeer je je ook inspant’.

Ze moet genoeg nemen met de woorden van Kazu: ‘Dat is nou eenmaal de regel’. Niet dat Kazu nou zo gemeen is om het niet te vertellen of het niet kan uitleggen omdat het te moeilijk te begrijpen is. Het is nu eenmaal de regel. Ook Kazu zal de reden ervoor niet weten. Dat is aan haar kalme gezicht af te lezen.

Hirai kijkt Fumiko aan en zegt opgewekt: ‘Jammer zeg!’ en blaast met zichtbaar genoeg haar sigarettenrook uit. Ze heeft vanaf het begin van Fumiko’s uitleg gewacht om deze oneliner uit te spreken.

‘Maar...?’

Alle kracht is uit Fumiko’s lichaam verdwenen. Nu ze in haar stoel neerzigt, herinnert ze zich helder het artikel over dit koffietentje dat in een tijdschrift geïntroduceerd werd.

Het artikel begon met de kop ‘Op zoek naar de waarheid over het beroemde “koffiezaakje waar je naar het verleden terug kunt keren” uit de stadslegende’, en de inhoud was ongeveer als volgt.

‘De naam van het koffiezaakje is Funiculì Funiculà. Doordat je er zou kunnen tijdreizen was het zó beroemd geworden dat er dag in dag uit rijen mensen voor de deur stonden, maar mensen die daadwerkelijk naar het verleden zijn teruggekeerd zijn vooralsnog niet te vinden, wat in de hand wordt gewerkt door vervelende, bijzonder vervelende regels.

De eerste regel luidt: “Ook al reis je naar het verleden, je kunt geen mensen ontmoeten die dit koffiezaakje nog nooit hebben bezocht.” Afhankelijk van je doel kan het dus zo zijn dat je denkt: het heeft geen zin om naar het verleden terug te reizen.

Een andere regel luidt: “Door terug te keren naar het verleden zal de werkelijkheid niet veranderen, hoezeer je